

[Urban Hansen.]

punkt, hvor det nye grundlag blev skabt. Det vil give Københavns kommune en merindtægt for det pågældende år på 1,3 mill. kr. På de to andre områder får den først virkning fra 1. april 1956, men virkningen af ændringerne indenfor alle tre områder vil for det førstkommende år, regner man, blive en merindtægt for Københavns kommune på omkring 4,3 mill. kr.

Jeg har prøvet at undersøge, hvor stor forskellen ville være blevet, om man i 1953, da loven sidst var til revision, havde godkendt det forslag, der dengang var antydet fra Københavns kommune, og som altså gennemføres nu. Det viser sig, at hvis man bruger både det nye grundlag for indekstallets anvendelse, den anden grundskyldpromille og endelig tager i betragtning den større indregnede procentdel for pensionsudgifter, så ville Københavns kommune i 1953—54 have fået 1,8 mill. kr. mere og i 1954—55 2 mill. kr. mere, altså omtrent 4 mill. kr. mere, end tilfældet nu har været. Det kan naturligt give anledning til, at man ikke mindst fra storbyens side siger, at der var grund til at gå endnu dybere; navnlig vil jeg henvise til, hvad jeg sagde om vejudgifter og biblioteksudgifter — men på den anden side har man ønsket at nå frem til en forligsordning, der kunne muliggøre en vedtagelse her i tinget, og det er forklaringen på, at man har sagt ja nu.

Jeg skal på min gruppes vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Paabøl: Da det foreliggende lovforslag er i nøje overensstemmelse med det udkast, som er udarbejdet af den voldgiftsret, der blev nedsat i henhold til 1937-lovens § 17, og da der i denne voldgiftsret, hvor også hovedstadskommunerne er repræsenteret, er opnået enighed, således at altså de tre interesserede kommuner er enige om den ordning, som foreslås, kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse. Under hensyn til, at hele skatte-lovgivningen, derunder også byrdefordelingen mellem stat og kommuner, er i støbeskeen, finder vi det også rigtigt, således som det er foreslået, at udskyde den endelige revision af loven til folketingsåret 1958—59, og der er derfor formentlig ikke på inde-

værende tidspunkt anledning til at inkludere sig på en nærmere gennemgang af detaljer.

Aksel Møller: Det er et godt princip, at vi her ved første behandling af lovforslagene kan nøjes med at udtale os i almindelighed om lovforslagenes indhold og formål. Det ville nemlig i virkeligheden være en meget hård belastning både for ordførere og andre talere, om man skulle gå i enkeltheder med hensyn til den udligningslovgivning, som nu i næsten en snes år har eksisteret for de tre oprindelige hovedstadskommuner. Man kunne måske også til en vis grad trøste sig med, at dette problem er blevet behandlet så tit i det høje ting ved de gentagne revisioner, at principperne må anses for at være anerkendt, men det ville være en trøst, som ikke havde meget hold i virkeligheden. Sagen er nemlig den, at en væsentlig del af de principper, hvorpå denne lovgivning bygger, i virkeligheden aldrig er blevet særlig estimeret i nogen af de tre kommuner, som er inde under denne lovgivning. Det er i alt fald farligt at tro, at der ikke er uløste problemer i denne sag, at der ikke er mere at tale om. Der er meget mere at tale om, men forholdet er uægtelig det, at når forslaget er fremsat af den højtærede indenrigsminister på baggrund af, hvad de tre kommuner og et formandskab nedsat af den højtærede indenrigsminister har anset for forsvarligt endnu et stykke tid, så ville det vel nok være noget dristigt nu at underkaste ordningen en helt ny og gennemgribende revision. Når man ved revisionen er blevet ved det, lovforslaget her omfatter, er det, fordi byrdefordelingen mellem stat og kommuner i virkeligheden befinder sig i støbeskeen, og det er klart, at en ændring i udgiftsfordelingen mellem staten og kommunerne ikke kan undgå, hvis den skal få nogen særlig betydning, at få indflydelse på den lovgivning, der her er tale om.

Forøvrigt har det været denne lovgivnings skæbne, at der altid har været et og andet, den har måttet vente på. En gang var det: Hvad finder hovedstadskommissionen ud af? Nu er det: Hvad sker der med byrdefordelingen? I denne bemærkning må man ikke se nogen utilfredshed hos mig med, at man dog er nået til det resultat, at så længe dette spørgsmål befinder sig på dags-